

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

3. An peccantes coram aliis excusentur aliquando à peccato mortali? Et an in casu, quo times à te laios scandalizatos esse, tenearis in confessione explicare numerum personarum, & speciem peccatorum? ...
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76429)

RESOL. IV.

An sine scandali peccato possim redimere vexationem iniustam in administratione Sacramentorum prebendo pecunias?

Idem est pro audiendo Sacro in die festivo, & ministranda Eucharistia, &c.

Et an hoc sit Symonia?

Et an in aliquo casu, v.g. infantis morituri sine Baptismo, non solum licitum sit offerre pecuniam pro eius administratione, sed teneri?

Et late explanatur in quibus aliis diversis casibus hoc licite possit fieri, si ad sit necessitas gravis. Ex p. 5. tr. 7. Ref. 16.

§. 1. Negatiue respondet D. Thom. in 3. dist. 5. quest. 2. art. 2. quest. 5. ad 2. Paludanus quest. 3. num. 17. Marfilii quest. 4. art. 4. dubi 4. Scotus dist. 15. quest. 2. ad 2. Gabriel ibidem q. vu. art. 2. post 2. concl. Alexander de Ales 2. part. q. 187. num. 3. art. 3. §. 1. & alij penes Valquez opusc. de scandalo quest. 43. art. 8. dub. ult. num. 59. asserentes non esse licitum pecuniam offerre, vt administretur sacramentum Baptismi existenti in extrema necessitate; quia emere Sacramentum intrinsece malum est, ac proinde ex nulla circumstantia etiam succurrendi extremæ necessitati licite fieri potest. Et vrgetur magis a gumentum, quia in hac oblatione pecuniæ non tantum scandalizatur frater accipiens illam, sed etiam est peccatum simoniæ, quia in ipsa oblatione pecuniæ emitur Sacramentum, quod tam simoniacum est, quam ipsum vendere.

Sup. hoc lege doctrinam Resolutionū annotationū sequentium huius Ref.

2. Verum his non obstantibus, ego puto posse licite offerre pecuniam Sacerdoti nolenti moribundum infantem baptizare sine pretio, imò si alia ratione non potest illi persuaderi administratio Sacramenti, nisi pecunia oblata, adest obligatio illam offerendi. Et ratio est, quia id non est scandalum, quia ego rem peto quæ potest fieri bene & malè, occasione autem non do ad peccandum ex infirmitate, aut ignorantia, sed ex pura malitia, quam ego non teneo vitare cum tanto meo incommodo, aut alieno, vt de viurario dictum est: neque item pecco contra Religionem, quia ego vel consulo minus malum, quod in nullo euentu est illicitum, neque contra virtutem vllam, quando grauius non potest alia ratione vitari; vel quia ego non aestimo Sacramentum pecuniæ, neque illam do pro Sacramento, sed præcise volo allicere voluntatem iniqui ministri vt velit mihi conferre Sacramentum. Cum autem illa oblatio non sit absoluta, sed tantum conditionalis, nempe ex suppositione quod ille aliter nolit, non possum ego dici illum inducere: ergo illa actio non aestimat Sacramentum pecuniæ, sed tantum vult allicere pecuniæ voluntatem ministri, vt me Sacramento tingat, aut soluat peccatis, quæ Sacramenta ego censeo non aestimari pecuniæ, neque pro illis eam do, sed pro sola voluntate Ministri.

Sup. hoc in tom. 7. tr. 1. Ref. 27.

3. Quod autem in tali casu non solum licitum sit offerre pecuniam, vt probatum est, sed deberi, patet, nam ex oblatione pecuniæ nullum sequitur incommodum, ex ea negata sequitur tantum incommodum, vt ego illud teneo vitare, etiam cum vitæ discrimine, quia eo ipso quod assentiens opinioni probabiliter offeram pecuniam, sum immunis peccato scandali & simoniæ, quia illa opinio probabilis me excusat. Oblata autem ea pecunia infantem eripio ab æterna damnatione; negata autem pecunia infans relinquitur danandus æternum. Ergo teneo hoc incommodum euitare, si quidem sine incommodo possum. Lex enim charitatis me obligat quoties sine incommodo possum.

E e 2 Et

RESOL. III.

An peccantes coram aliis excusentur aliquando à peccato mortali?

Et in casu, quo times à te alios scandalizatos esse, tenearis in confessione explicare numerum personarum, & speciem peccati? Ex part. 5. tractar. 7. Ref. 3.

§. 1. Respondeo plures coram aliis peccantes excusari à peccato scandali, vel quia videntes ita sunt in bono stabiles, vt nullo modo peccatis vis censentur ad peccatum moueri; vel ita sunt desperati, vt peccatum aliorum nihil illos immutet. Ita Salas tom. 1. in part. 2. tract. 7. disp. 3. sect. 4. n. 84. Sanchez in sum. tom. 1. lib. 1. c. 6. num. 7. Alphonsus de Leone vbi infra n. 24. Castrus Palaus tom. 1. tract. 6. disp. 6. punct. 2. n. 4. Et idè Sancius in selectis disp. 46. num. 11. optime notat, quod à scandali peccato excusantur plurimi, quod vel ipsi tam prauis moribus imbuti sunt vt ab illis de præstando exemplo nihil crederetur, nec inde argumentum sumatur ad liberius vitis vacandum; vel de eo curantes ita ad peccandum faciles atque inclinati sunt, vt non censentur moralis eorum inductio.

2. Notandum est verò hîc vnum, quod plurimi miserimè nolunt intelligere, videlicet in casu quo times à te alios scandalizatos esse, teneri in confessione explicare numerum personarum, & speciem peccatorum. v.g. Meo malo exemplo scandalizauit tot personas inducendo talia peccata, aliter non satisfacis. Ita Villucius tom. 2. tr. 28. cap. 6. n. 226. Syluius in 2. 2. q. 43. art. 3. concl. 2. Castrus Palaus vbi sup. punct. 4. n. 3. & Bonacina de peccatis disputat. 2. q. 4. punct. 2. numer. 42. vbi citat Sanchez, quibus etiam adde Molphestum in sum. tom. 1. tract. 8. cap. 10. numer. 1. & Leonem de offic. Confess. tom. 1. recollect. 34. numer. 9. & 10. & ratio iam ex Hurtando posita est in superiore resolutione.

Tom. VII.